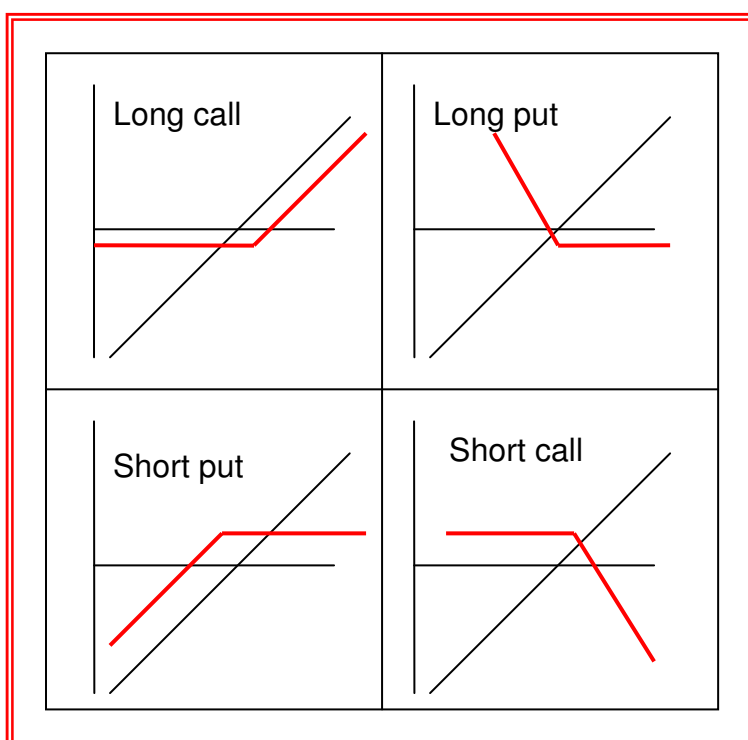

Kijken we naar de afstand van de curves met het aandeel, dan zien we ook, dat in alle gevallen de afstand op het snijpunt van het aandeel het grootst is, het punt dus waar de opties at-the-money zijn. We zijn dit al eerder tegengekomen bij het hoofdstuk over verwachtingswaarde in Optiefundamenten Deel 1.

Ook zien we dat hoe langer de looptijd, hoe groter de verwachtingswaarde. En dat een optie met een lange looptijd niet zo goed met het aandeel mee stijgt als de kortere looptijd. Zaken die we eerder theoretisch of uit tabellen behandelden zien we dus in de WV diagrammen terug.

Tot slot van het hoofdstuk over WV diagrammen nog een aantal posities die we al lezende in dit boek tegengekomen zijn:

We zien de long call, die onder het aandeel loopt. Dat klopt, want bij de call investeren we in verwachtingswaarde, die op de uitoefendatum verdwenen is. De verkochte call is het verticale spiegelbeeld hiervan. Wat de winst is voor de koper is het verlies voor de verkoper en omgekeerd. De geschreven put ligt boven het dalende aandeel, omdat we hierbij premie hebben ontvangen. Ook hier is de gekochte put weer het verticale spiegelbeeld.

We gaan nu eens een praktische toepassing bekijken, als we het gaan hebben over zeer belangrijke, maar vrij onbekende fenomeen van de optieconversie.